

מסרים לכלל...

בעריכת הרב נחום גמליאל

לקח מהפרשה,

"כי כל העדה כולם קדושים" (טז' ג')

הגמרא במסכת סנהדרין (ק"ט ע"ב) אומרת שאון בן פלת אשתו הצילתו, בכך ששכנעה אותו שלא תצא לו שום תועלת אישית ממחלוקת זו. וכך אמרה לו: 'בכל מקרה מי שינצח הוא יהיה הרב, ואתה תהיה התלמיד. אמר לה: 'ומה אוכל לעשות עכשיו הרי הייתי עימהם בעצה ונשבעתי להם? השיבה לו אשתו: 'שב בבית ואני אציל אותך'. ומסופר שם שהשקתה אותו יין עד שהשתכר ונרדם, והיא ישבה על השער וסתרה את שערותיה, וכך לא אפשרה לאף אחד לבוא ולקרוא לו. כשהתעורר היה זה כבר אחרי שקורח ועדתו נשרפו ונבלעו באדמה, ולא היו בעולם, וכך הוא ניצל. ומנגד אשתו של קורח הביאה עליו את כל הצרה הזו בכך שהסיתה אותו נגד משה...

וכך מסביר רש"י, 'חכמות נשים בנתה ביתה' (משלי יד' א') חכמות מנוקד בפתח, כלומר החכמה שבנשים מועילה להן לבנות את הבית כמו אשתו של און בן פלת שנהגה בחכמה. ואולת - אישה שוטה- בידה תהרסנו זו אשתו של קורח.

ההבדל התהומי הזה בין שתי הנשים שהאחת בונה את ביתה והשנייה הורסת קיים עד היום הזה. יש נשים היודעות לבנות את ביתן על אדני התורה, ומביאות ברכה מרובה לכל מי שנמצא בביתן. ויש שעושות ההפך... יש נשים שמורידות את בעליהן לשאול תחתית, בישיבת סלבודקה שבליטא היו בתקופה אחת ארבעה עליויים (תלמידים שעסקו בהתמדה בתורה, והצליחו מאוד בלימוד). שלשה מהם המשיכו לגדול והפכו להיות גדולי דור, ואילו הרביעי אחרי נישואיו הפכה אותו אשתו לחנווני. ויכול אני להעיד על הרבנית שולמן ע"ה אשת ראש ישיבת סלבודקה שבביתה התארחו מגדולי הדור המפורסמים ביותר וכשהייתה רואה בישיבה בחורים ביישנים שאין להם די אומץ וביטחון עצמי היתה קוראת להם בחכמה בזמן שהיו אצלם בבית גדולי הדור כדי שידברו אתם ויתחזק בטחונם העצמי ויוכלו לגדול בתורה. (עלינו לשבח)

ליראת שמים

יהונתן בן שלום / נהוראי בן נאווה / מלאכי בן נאווה / ידידיה בן נאווה / אחיה בן נאווה
נאווה בת מרים / טוהר בת נאווה / נעמה בת נאווה

פינת ההלכה

הפרשת תרומות ומעשרות מטבל / המשך

חוזה הלואה עבור מעשר עני

מי שמפריש תרומות ומעשרות מטבל וודאי, בשנים השלישית והשישית של השמיטה צריך לתת את המעשר עני בפועל. מפני שלתת לעני בכל פעם שמפרישים זה טרחה גדולה ולפעמים המעשר הוא כמות קטנה של פרי אחד ואפילו פחות, רצוי לתת לעני או לגבאי צדקה הלואה בסכום משוער של כמות הפרי שנפריש למעשר ראשון, לחתום אתו על ההסכם המצורף בזמן נתינת ההלוואה, כך שהמעשר יישאר אצל המפריש ובשווי המעשר יפרע חלק מההלוואה.

חוזה הלואה עבור מעשר עני

הסכם שנחתם בין

ה"ה _____ הי"ו כתובת: _____ להלן המלוה.

לבין _____ הי"ו או מיופה כוחו _____ להלן הלווה.

הלווה מאשר קבלת ההלוואה בסך _____ ₪ ומתחייב לפרוע אותה בתנאים דלהלן:

א: פירעון ההלוואה יהיה ממעשר עני.

ב: המלווה מתחייב לתת את המעשר עני שיהיה ברשותו באופן קבוע בכל שנת ההסכם רק ל _____ הנ"ל ודינו יהיה כמכירי עניים.

ג: דיני ההלוואה זו יהיו כמפורש בגמ' גיטין דף ל' וברמב"ם.

ד: הלווה יהיה רשאי לפרוע את החוב במזומן בכל עת שירצה.

ה: אם לא יהיה למלווה יכול בכמות המתאימה לסכום ההלוואה הנ"ל יפסיד את חובו.

ו: תוקפו של חוזה זה שנה אחת מההלוואה.

ולראיה באנו על החתום ביום _____ לחודש _____ שנת _____ המלווה: _____ הלווה: _____

בעד ונגד ריטלין / חלק ב'

בשבוע שעבר סקרנו בקצרה מה תפקיד הריטלין וכמה הוא מועיל.

אם כן מדוע מתנגדים לו? יש לכך כמה סיבות

א: חברות שהמציאו תחליפים לריטלין (ביניהם טבעונים צימחוניים...) דואגים להשמיץ את הריטלין כדי שיעדיפו את המוצרים שלהם. (שעל פי רוב הם עולים מאות שקלים, ולמעט האומגה 3 לא הוכיחו את עצמם כיעילים כמו הריטלין.)

ב: יש טוענים שתרופה זו 'משנה את האישיות' וגורמת לאדם שבטבעו הוא 'היפרי' להפוך לאדם רגוע. (כנראה שמעולם הם לא היו הורים או מורים לילד 'היפרי')

ג: יש חוששים מהתופעות שעלולות להיגרם אחרי זמן ממושך של נטילת התרופה, טענה שכבר התייחסנו אליה - התרופה בת למעלה משבעים שנה, והוכח שאין לה תופעות מזיקות.

שבת שלום שושנה.

לזרע של בר קיימא: לאוסנת אורה בת אליס

סיפור לשבת

מקוה בניו-זילנד

הוא איש-עסקים מצליח. ממשפחת חסידי גור, ובתוך לבו חש חלק בלתי-נפרד מן ההוגה החסידית. הרבה לנוע בעולם לצרכי עסקיו והדבר השפיע על הופעתו החיצונית, שנעשתה מודרנית, ועל ארחת-חייו שהחל לנטות לכוון פשרני-משוה. עסקיו היו בתחום הטקסטיל. באותה עת החל לסחר בצמר כבשים שמקורו בניו-זילנד. לשם כך אף עבר להתגורר זמן-מה בצפון המדינה. שם בסק את עסקיו הפורחים.

זה היה בשנים הראשונות שלאחר מלחמת-העולם השנייה. בניו-זילנד עצמה התגורר קמץ נתיק יחסית של יהודים, וקבוצה לא-גדולה של פליטים יהודים ממזרח-אירופה. חיים יהודיים של ממש לא התקיימו אפוא בארץ הימים החדשה. יום אחד, בשנת תש"ט, נסע לבקר את בתו המתגוררת בניו-יורק. היא המתינה לו בנמל-התעופה ונחדו נסעו לביתה שבברוקלין. כשנכנסו למעלית הבגנו, הבחין באדם נוסף שהיה בה – אדם שחזותו רבנית, זקנו שחר ועיניו רציניות.

הדלת נסגרה והמעלית נתקה מקומת הקרקע. "שלום עליכם", פנה היהודי בלבביות אל הסוחר והושיט לו יד חמה. "עליכם השלום", השיב בחיך. "אני רואה כי פבודו אורח כאן. מנין בא?" הוסיף האיש ושאל. "כרגע, מניו-זילנד", ענה. עיניו הרציניות של האיש הוסיפו להביט בו. "ומקוה בניו-זילנד, יש?" "אני שוהה שם זמן קצר, לצרכי עסקים בלבד", ענה איש-העסקים, במדת-מה של מבוכה. "מהשם מצעדי גבר כוננו", החזיר לו האיש. "כשיהודי מתגלגל למקום פלשהו, ולו הנדח ביותר, הדבר בהשגחה פרטית. עליו לדאג שהמצאונתו שם תותיר רשם חיובי על המקום". הפעלית עצרה. היהודי נענע בראשו לשלום ונצא. איש-העסקים הניו-זילנדי ובתו עלו לקומה גבוהה יותר. "מי האיש הזה?", שאל בסקרנות את בתו. "זה הרב מנחם שניאורסון, חתנו של הרבי מליובאוויטש (הרייז"צ, רבי יוסף-יצחק)", ענתה הבת.

חלפו בארבעים שנה. איש-העסקים עזב מכבר את ניו-זילנד. ועלה והתישב בישראל. הוא צבר הון רב, ועתה היה זמנו פנוי לחיות את חייו בלבבו. הוא גם חזר לחיקה החם של חצר חסידות גור והתאיים לכך את ביתו, מנהיגו ולבושיו. באחד מימי ראשון, בשנת תשמ"ט, מצא עצמו ממתין בתור הארץ המשתרעת בשדרת איסטון-פארקווי, ליד מרכז חב"ד העולמי '770'. כמדי יום ראשון, גם הפעם הצטופפו בתור אלפי בני-אדם מפל הסוגים – צעירים ומבוגרים, רבנים ומגדולי-שער, אישי-צבור ופשוטי-עם, בעלי-מזון ואנשי-עמל. הכל המתינו לרגע המיוחל שבו יעמדו פנים אל פנים מול הרבי, יזכו לברכתו ויקבלו מידו שטר של דולר לצדקה.

שפתיו מלמלו פסוקי תהלים. מחשבותיו חלפו בין תחנות חייו. הוא לא שכח את פגישתו הקודמת עם מי שזמן-מה לאחר אותה פגישה במעלית החל למלא את מקום חותנו בהנהגת חב"ד. "ארבעים שנה... מי היה מאמין!". מחשבותיו לא פסחו גם על התמורה האישית שחלה בו במרוצת השנים הללו. "אז היו פני מגלחות למשעי, כפה קטנה על הראש; פיוס, אי-אפשר להפירני!", חיד לעצמו מבלי-משים. "זקן ארץ, פאות עבותות מתחת לכפה גוראית גדולה, ספודיק הדור בשבת. יהודי חסידי לכל דבר!". בתוך כך מצא עצמו נתק בבהלה מחויט מחשבותיו. הוא הגיע לראשית התור. רק כמה אנשים הפרידו בינו ובין הרבי. "גם חזותו של הרבי השתנתה", חשב לעצמו ברגשות מערבים. "קומתו שחה מעט. זקנו התארך והלבין. אך העיניים, העיניים לא השתנו!". והנה הגיע הרגע. לבו התמלא חרדת-קדש עצומה. הוא התכונן לקבל את השטר מידי הרבי ולהקשיב היטב לנסח הברכה.

אך הרבי לא מהר. הוא נעץ בו מבט חודר שדמה בעיניו לנצח. הרבי אחז בשטר ובעודו מושיטו לו, שאל: "נו, כבר יש מקוה בניו-זילנד?". את הרגעים הבאים, כמו את מה שהשיב לרבי, לא זכר. גם כעבר זמן לא הצליח בשום פנים לשחזר את הארוע. כל שזכר היה, כי למשמע שאלת הרבי נתקף סחרחרת עזה וממנה נרגע רק כעבר כמה דקות, באויר הצח, מחוץ לבגנו. לזמנים ספר האיש את הספור הזה לרבו, האדמו"ר בעל 'פני-מנחם' מגור. "האם אפשר להבין כוח זכרון כזה?", התפעל לפני רבו. "יהודי שראה אותי פעם אחת, בגיל צעיר וללא זקן – זוכר את פני שהשתנו לבל-הכר כעבר ארבעים שנה!".

"אה!", הגיב הרבי מגור. "מזה אתה מתפעל?! יהודי כמו הרבי מליובאוויטש, שנשמר בקדשה ובטהרה, אין פלא שזכר אותך. הוא הכיר אותך לא על-פי חיצוניותך, אלא בפנימיות נשמתך; אך לחשב שחלפו ארבעים שנה ועדן מטרידה אותו שאלת המקוה בניו-זילנד – מזה אני מתפעל!".

כחמת חייט מתוק הספר שימצאה: אנו מתקריים לאור

כאר אנו מפסיקים להתאונן על הצרות שיש לנו ומתחילים להיות אסירי תודה על הצרות שאין לנו